PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji išplėstinė kolegija) SPRENDIMAS 2004 m. lapkričio 30 d. *

Byloje T-168/02

IFAW Internationaler Tierschutz-Fonds gGmbH, anksčiau *Internationaler Tierschutz-Fonds (IFAW) GmbH,* įsteigta Hamburge (Vokietija), atstovaujama *solicitor* S. Crosby,

ieškovė,

palaikoma

Nyderlandų Karalystės, atstovaujamos H. Sevenster, S. Terstal, N. Bel ir C. Wissels, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ir

Švedijos Karalystės, atstovaujamos A. Kruse ir K. Wistrand, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

* Proceso kalba: anglų.

ir

Danijos Karalystės, atstovaujamos pradžioje J. Bering Liisberg, vėliau J. Molde, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusių į bylą šalių,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą C. Docksey ir P. Aalto, nurodžiusią adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

atsakovę,

palaikomą

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos R. Caudwell ir *barrister* M. Hoskins, nurodžiusios adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

įstojusios į bylą šalies,

dėl prašymo panaikinti 2002 m. kovo 26 d. Komisijos sprendimą, kuriuo pagal 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamento (EB)

Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43) 4 straipsnio 5 dalį atsisakoma leisti ieškovei susipažinti su tam tikrais dokumentais dėl saugomos vietovės statuso panaikinimo,

EUROPOS BENDRIJŲ PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji išplėstinė kolegija),

kurį sudaro pirmininkė P. Lindh, teisėjai R. García-Valdecasas, J. D. Cooke, P. Mengozzi ir M. E. Martins Ribeiro,

posėdžio sekretorė D. Christensen, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2004 m. balandžio 1 d. posėdžiui,

priima šį

Sprendimą

Teisinis pagrindas

1 EB 255 straipsnis nustato:

„1. Visi Sąjungos piliečiai ir visi fiziniai ar juridiniai asmenys, gyvenantys ar turintys registruotą būstinę valstybėje narėje, turi teisę susipažinti su Europos Parlamento,

Tarybos ir Komisijos dokumentais laikantis pagal šio straipsnio 2 ir 3 dalis nustatytinų principų bei sąlygų.

2. Bendrus principus ir visuomenės arba asmens interesais grindžiamus apribojimus, reglamentuojančius šią teisę susipažinti su dokumentais, per dvejus metus nuo Amsterdamo sutarties įsigaliojimo 251 straipsnyje nurodyta tvarka nustato Taryba.

<...>"

2 Prie Amsterdamo sutarties Baigiamojo akto pridėtoje Deklaracijoje Nr. 35 (toliau – Deklaracija Nr. 35) patikslinama:

„Konferencija sutinka, kad (EB) sutarties (255) straipsnio 1 dalyje nurodyti principai ir sąlygos leistų valstybei narei prašyti Komisijos ar Tarybos be išankstinio šios valstybės narės sutikimo neperduoti jos dokumentų trečiosioms šalims."

3 2001 m. gegužės 30 d. Europos Parlamento ir Tarybos reglamentas (EB) Nr. 1049/2001 dėl galimybės visuomenei susipažinti su Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 145, p. 43, toliau – Reglamentas) nustato EB 225 straipsnyje numatytos teisės susipažinti su šių institucijų dokumentais principus, sąlygas ir apribojimus. Šis reglamentas taikomas nuo 2001 m. gruodžio 3 dienos.

4 Šio reglamento 2 straipsnis nustato:

„1. Bet kuris Sąjungos pilietis ir bet kuris fizinis ar juridinis asmuo, gyvenantis ar turintis registruotą buveinę valstybėje narėje, turi teisę, laikydamasis šiame reglamente nustatytų principų, sąlygų ir apribojimų, susipažinti su institucijų dokumentais.

<...>

3. Šis reglamentas taikomas visiems institucijos turimiems dokumentams, tai yra jos parengtiems arba gautiems ir esantiems jos žinioje, susijusiems su visomis Europos Sąjungos veiklos sritimis.

<...>"

5 Reglamento 3 straipsnis skelbia:

„Šiame reglamente:

a) „dokumentas" – bet kuria forma (parašytas ant popieriaus, elektroninėje laikmenoje arba garso, vaizdo ar audiovizualiniame įraše) pateiktas turinys, susijęs su į institucijos atsakomybės sferą įeinančia politika, veikla ir sprendimais;

b) „trečioji šalis“ – bet kuris fizinis ar juridinis asmuo arba kitas subjektas, nepriklausantis atitinkamai institucijai, įskaitant valstybes nares, kitas Bendrijos arba ne Bendrijos institucijas ir įstaigas bei trečiąsias šalis.“

6 Reglamento 4 straipsnis, kuris nustato pirmiau nurodytos susipažinimo teisės išimtis, išdėstytas taip:

„1. Institucijos nesuteikia galimybės susipažinti su dokumentais, dėl kurių atskleidimo nukentėtų apsauga:

a) visuomenės intereso, susijusio su:

— visuomenės saugumu,

— gynybos ir kariniais reikalais,

— tarptautiniais santykiais,

— Bendrijos arba valstybės narės finansine, pinigų ar ekonomine politika;

b) individo privatumu ir neliečiamumu, ypač pagal asmens duomenų apsaugą reglamentuojančius Bendrijos teisės aktus.

2. Institucijos nesuteikia galimybės susipažinti su dokumentais, dėl kurių atskleidimo nukentėtų apsauga:

— komercinių fizinių arba juridinių asmenų interesų, įskaitant intelektinę nuosavybę,

— teismo proceso ir teisinės pagalbos,

— inspekcijų, tyrimų ir audito tikslų,

nebent atskleidimo reikalautų viršesnis viešasis interesas.

<...>

4. Kalbant apie trečiųjų šalių dokumentus, institucija konsultuojasi su trečiąja šalimi, siekdama nustatyti, ar taikytina išimtis, numatyta šio straipsnio 1 arba 2 dalyje, nebent būtų akivaizdu, kad dokumentas gali arba negali būti atskleistas.

5. Valstybė narė gali prašyti, kad institucija neatskleistų iš tos valstybės narės kilusio dokumento be jos išankstinio sutikimo.

<...>

7. Šio straipsnio 1–3 dalyse numatytos išimtys yra taikomos tiktai tokiam laikotarpiui, kai toks draudimas yra pateisinamas, atsižvelgiant į dokumento turinį. Išimtys gali galioti ne ilgiau kaip 30 metų. Kalbant apie dokumentus, kuriems išimtys galioja dėl privatumo ar komercinių interesų, taip pat slapto pobūdžio dokumentų atveju, išimtys, jei reikia, gali būti taikomos ir pasibaigus šiam laikotarpiui."

7 Reglamento 9 straipsnis, skirtas slapto pobūdžio dokumentų tvarkymui, nustato:

„1. Slapto pobūdžio dokumentais yra laikomi iš institucijų arba jų įsteigtų agentūrų, iš valstybių narių, trečiųjų šalių arba tarptautinių organizacijų kilę dokumentai, kurie priklausomai nuo atitinkamos institucijos taisyklių klasifikuojami kaip TRS SECRET/TOP SECRET (YPATINGAI SLAPTI), SECRET (SLAPTI) arba CONFIDENTIEL (KONFIDENCIALŪS) ir kurie gina esminius Europos Sąjungos arba vienos ar daugiau valstybių narių interesus 4 straipsnio 1 dalies a punkte minimose srityse, ypač susijusius su visuomenės saugumu, gynyba ir kariniais reikalais.

2. Paraiškas dėl galimybės susipažinti su slapto pobūdžio dokumentais 7 ir 8 straipsniuose numatyta tvarka gali tvarkyti tiktai tie asmenys, kurie turi teisę susipažinti su tais dokumentais. Šie asmenys, nepažeisdami 11 straipsnio 2 dalies, taip pat sprendžia, kurios su slapto pobūdžio dokumentais susijusios nuorodos turi būti pateikiamos viešajame registre.

3. Slapto pobūdžio dokumentai registruojami registre ir išduodami tiktai esant dokumento rengėjo sutikimui.

<...>"

Faktinės bylos aplinkybės

8 Ieškovė yra nevyriausybinė organizacija, veikianti gyvūnų gerovės ir gamtos apsaugos srityje.

9 2000 m. balandžio 19 d. Komisija pateikė nuomonę, kuria Vokietijos Federacinei Respublikai buvo leista panaikinti Mühlenberger Loch vietovės (toliau – nuomonė), saugomos pagal 1992 m. gegužės 21 d. Tarybos direktyvą 92/43/EEB dėl natūralių buveinių ir laukinės faunos bei floros apsaugos (OL L 206, p. 7), statusą.

10 2001 m. gegužės 11 d. – rugsėjo 7 d. ieškovė susirašinėjo su Komisija, siekdama gauti leidimą susipažinti su tam tikrais dokumentais, susijusiais su projektu dėl Mühlenberger Loch vietovės, pagal kurį buvo numatyta išplėsti *Daimler Chrystler Aerospace Airbus GmbH* gamyklą ir dalį estuarijos panaudoti nutūpimo takui prailginti (toliau – projektas). Šis susirašinėjimas vyko pagal tuo metu galiojusiame 1994 m. vasario 8 d. Komisijos sprendime 94/90/EAEB, EB, Euratomas dėl visuomenės galimybės susipažinti su Komisijos dokumentais (OL L 46, p. 58) įtvirtintas susipažinimo su dokumentais taisykles.

11 Per šį susirašinėjimą Komisija pateikė ieškovei kai kuriuos dokumentus.

12 Remdamasi reglamentu, 2001 m. gruodžio 20 d. laišku ieškovė pateikė paraišką dėl galimybės susipažinti su tam tikrais papildomais dokumentais. Ieškovė prašomus dokumentus nurodė šio laiško III priede, suskirstydama juos į tris kategorijas, t. y. kategoriją „A“, kuriai buvo priskirtas 1999 m. lapkričio 12 d. generalinio direktorato (GD) „Aplinkos apsauga“ raštas Komisijos teisės tarnybai, kategoriją „B“, kuriai buvo priskirti iš Vokietijos valdžios institucijų kilę dokumentai, ir kategoriją „C“, kuri apėmė iš trečiųjų šalių kilusius dokumentus.

13 2002 m. sausio 24 d. faksimile Komisijos generalinio direktorato „Aplinkos apsauga“ laikinasis generalinis direktorius J.-F. Verstrynge informavo ieškovę, kad „prieš atskleisdama visus iš Vokietijos valdžios institucijų gautus dokumentus, Komisija turi gauti jų sutikimą“ (žr. Reglamento 4 straipsnio 5 dalį).

14 2002 m. sausio 29 d. ieškovė atsakė, kad ji nesutinka su šiuo Reglamento 4 straipsnio 5 dalies aiškinimu. Ji pabrėžė, kad „Vokietijos valdžios institucijos (galėjo) prašyti Komisijos neatskleisti iš šios valstybės narės kilusių dokumentų be jos išankstinio sutikimo“ ir kad „Komisija priima galutinį sprendimą dėl atskleidimo, kuris turi būti pagrįstas viena iš išimčių (4 straipsnis), nebent atskleidimo reikalautų viršesnis viešasis interesas.

15 2002 m. vasario 12 d. Vokietijos Federacinė Respublika paprašė Komisijos neatskleisti jos susirašinėjimo su Hamburgo miestu dėl Mühlenberger Loch vietovės ir projekto, taip pat Vokietijos kanclerio korespondencijos. 2002 m. vasario 13 d. ieškovė iš J.-F. Verstrynge gavo faksimilę, kurioje jai buvo suteiktas leidimas

susipažinti su „A" ir „C" kategorijos dokumentais (žr. 12 punktą). Toje pačioje faksimilėje J.-F. Verstrynge informavo ieškovę, kad su „B" kategorijos dokumentais, kuriuos pateikė Vokietijos valdžios institucijos, jai nebus leista susipažinti.

16 2002 m. kovo 6 d. ieškovė pagal Reglamento 7 straipsnio 2 dalį Komisijos generaliniam sekretoriui pateikė kartotinę paraišką siekdama, kad būtų dar kartą apsvarstytas atsisakymas atskleisti „B" kategorijos dokumentus. Ieškovė dar kartą patvirtino, kad ji nesutinka su Komisijos pateiktu Reglamento 4 straipsnio 5 dalies aiškinimu.

17 2002 m. kovo 26 d. laiške Komisijos generalinis sekretorius nurodė ieškovei, kad jis patvirtina sprendimą atsisakyti atskleisti iš Vokietijos valdžios institucijų kilusius dokumentus (toliau – ginčijamas sprendimas).

Procedūra ir šalių reikalavimai

18 Ši byla buvo pradėta ieškovės ieškiniu, kurį Pirmosios instancijos teismo kanceliarija gavo 2002 m. birželio 4 dieną.

19 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2002 m. rugsėjo 9 d., rugsėjo 30 d. ir spalio 2 d. gautais laiškais Nyderlandų Karalystė, Švedijos Karalystė ir Danijos Karalystė pateikė prašymus leisti įstoti į bylą ieškovės pusėje.

20 Pirmosios instancijos teismo kanceliarijoje 2002 m. spalio 10 d. užregistruotu laišku Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pateikė prašymą leisti įstoti į bylą Komisijos pusėje.

21 Šie prašymai leisti įstoti į bylą buvo patenkinti Pirmosios instancijos teismo penktosios kolegijos pirmininko 2002 m. lapkričio 15 d. nutartimi, išklausius pagrindinės bylos šalis.

22 2003 m. rugsėjo 24 d. laišku ieškovė, remdamasi Pirmosios instancijos teismo procedūros reglamento 51 straipsnio 1 dalimi, pateikė Pirmosios instancijos teismui prašymą, kad byla būtų perduota nagrinėti plenariniame posėdyje arba didžiojoje kolegijoje. Komisija su tokiu perdavimu nesutiko.

23 Išklausęs įstojusias į bylą šalis, Pirmosios instancijos teismas 2003 m. gruodžio 10 d. nutarimu paskyrė bylą penktajai išplėstinei kolegijai.

24 Remdamasis teisėjo pranešėjo pranešimu, Pirmosios instancijos teismas (penktoji išplėstinė kolegija) nusprendė pradėti žodinę proceso dalį.

25 2004 m. balandžio 1 d. posėdyje Pirmosios instancijos teismas išklausė šalių nuomones ir jų atsakymus į jo pateiktus klausimus.

26 Ieškovė, palaikoma Nyderlandų Karalystės, Švedijos Karalystės ir Danijos Karalystės, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Komisija, palaikoma Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepagrįstą,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

Dėl teisės

28 Grįsdama savo ieškinį ieškovė nurodo du pagrindus. Pirmasis ieškinio pagrindas yra susijęs su Reglamento 4 straipsnio pažeidimu, o antrasis – su EB 253 straipsnio pažeidimu.

29 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad šiuo atveju egzistuoja aiškus viešas interesas atskleisti Vokietijos valdžios institucijų parengtus dokumentus. Mühlenberger Loch vietovė

yra tarptautinės svarbos gamtinis rezervatas, kuriame aptinkami Bendrijos teisės *Natura 2000* tinklo kontekste ir tarptautinės konvencijos saugomi tam tikrų rūšių augalai ir gyvūnai. Ieškovė teigia, kad Komisija patvirtino šios zonos statuso panaikinimą vien siekdama leisti Mühlenberger Loch vietovės sunaikinimą, jog būtų išplėsta gamykla ir dalis estuarijos panaudota nutūpimo tako prailginimui. Ji mano, kad nors nuomonė, kuria remiantis buvo leista sunaikinti Mühlenberger Loch vietovę, buvo grindžiama privalomais labai svarbaus viešojo intereso pagrindais, Komisijos ir Vokietijos Federacinės Respublikos teigimu, pagrindinė informacija, kuria buvo pagrįsta ši nuomonė, turėtų likti konfidenciali.

30 Komisija tvirtina, kad ji pakankamai plačiai atskleidė jos tarnybų rengtus ar jos gautus svarbius dokumentus. Ji teigia, kad ieškovei pateiktoje medžiagoje labai išsamiai nurodomos aplinkybės, kuriomis buvo priimtas Bendrijos sprendimas dėl klausimo, dėl kurio buvo iškelta ši byla. Ji pabrėžia, kad ši medžiaga apima jos susirašinėjimą su Vokietijos valdžios institucijomis, įskaitant Komisijos pirmininko laišką Vokietijos kancleriui, o problema kyla tik dėl tų iš atitinkamos valstybės narės kilusių dokumentų, kurių atskleidimui ši valstybė atsisakė duoti sutikimą.

Dėl pirmojo ieškinio pagrindo, susijusio su Reglamento 4 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

31 Visų pirma Nyderlandų, Švedijos ir Danijos vyriausybių palaikoma ieškovė tvirtina, kad Komisijos generalinio sekretoriaus ginčijamame sprendime nurodytas teiginys, jog Reglamento 4 straipsnio 5 dalis yra „privaloma“, pagrįstas neteisingu šios

nuostatos aiškinimu. Ji pripažįsta, kad pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį Vokietijos valdžios institucijos gali prašyti Komisijos neatskleisti jų susirašinėjimo, tačiau žodis „prašyti" turi visai kitą nei Komisijos jam suteikta reikšmę.

32 Ieškovė mano, kad „prašymas yra veiksmas, kuriuo ko nors prašoma, arba tokio prašymo faktas". Tai reikštų, jog prašymą pateikusi šalis siekia, kad į jį būtų atsakyta ir kad atsakanti šalis įgyvendintų tam tikrą savo diskreciją. Ji priduria, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis yra leidžianti nukrypti nuostata, kurios privalomas siauras aiškinimas neleidžia termino „prašyti" suprasti kaip „nurodyti".

33 Nyderlandų ir Danijos vyriausybės tvirtina, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis neturėtų būti aiškinama kaip suteikianti valstybei narei „veto teisę". Švedijos vyriausybė teigia, kad Reglamentas įtvirtina principą, jog tik dokumento turėtojas turi teisę nuspręsti dėl jo pateikimo. Ji taip pat tvirtina, kad Komisijos pateiktas Reglamento 4 straipsnio 5 dalies aiškinimas, kuriuo nukrypstama nuo šio principo, turėtų aiškiai ir nedviprasmiškai išplaukti iš paties šios nuostatos teksto.

34 Ieškovė taip pat nurodo, kad jis nebuvo informuota apie tai, jog prašomi dokumentai buvo konfidencialūs. Ji teigia, kad nors Reglamento 9 straipsnio 3 dalis nustato, jog slapto pobūdžio dokumentai atskleidžiami tiktai esant dokumento rengėjo sutikimui, taip nėra Reglamento 4 straipsnio 4 ir 5 dalyse nurodytų dokumentų atveju. Nyderlandų vyriausybės teigimu, jei Bendrijos teisės aktų leidėjas būtų ketinęs suteikti veto teisę Reglamento 4 straipsnio 5 dalyje nurodytų ne slapto pobūdžio dokumentų atskleidimo atžvilgiu, jis būtų pasirinkęs formuluotę, artimą Reglamento 9 straipsnio 3 daliai.

35 Būtų akivaizdžiai klaidinga manyti, jog prašomiems dokumentams yra taikoma speciali procedūra ar *lex specialis* dėl to, kad remiantis reglamentu jie patenka į nacionalinės teisės aktų ir administracinės praktikos taikymo sritį. Ieškovė šiuo klausimu ginčija teiginį, kad valstybių narių „padėtis yra privilegijuota" pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį. Nyderlandų vyriausybės teigimu, iš esmės visi institucijų turimi dokumentai turi būti prieinami visuomenei. Reglamento 4 straipsnio 5 dalies aiškinimas, pagal kurį valstybėms narėms suteikiama veto teisė, labai pakenktų teisei susipažinti su dokumentais ir būtų nesuderinamas su Reglamento tikslu.

36 Antra, ieškovė teigia, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis negali būti aiškinama neatsižvelgiant į kitas šio reglamento nuostatas.

37 Ji patikslina, kad Vokietijos institucijų prašymas neatskleisti jos parengtų dokumentų buvo pateiktas po 2002 m. vasario 5 d. Komisijos konsultacijos su šioms institucijoms. Ieškovės teigimu, ši konsultacija galėjo būti pradėta tik pagal Reglamento 4 straipsnio 4 dalį, kuri įpareigoja Komisiją konsultuotis su trečiąja šalimi „siekiant nustatyti, ar taikytina išimtis, numatyta šio straipsnio 1 arba 2 dalyje, nebent būtų akivaizdu, kad dokumentas gali arba negali būti atskleistas".

38 Ieškovė tvirtina, jog šia konsultacija galėjo būti siekiama tik gauti informacijos iš Vokietijos valdžios institucijų, kad Komisija galėtų nustatyti, ar jų parengtiems dokumentams taikytina Reglamento 4 straipsnio 1 ar 2 dalyje numatyta išimtis. Ji pabrėžia, kad Reglamento 4 straipsnio 4 dalies formuluotė parodo, jog šį vertinimą turi teisę atlikti tik atitinkama institucija. Šalis, su kuria konsultuojamasi, pateikia savo nuomonę dėl 4 straipsnio 1 ar 2 dalyje numatytos išimties taikymo, bet ji negali atlikti tokio vertinimo Komisijos vardu.

39 Ieškovė pastebi, jog Reglamento 4 straipsnio 5 dalyje įtvirtinama procedūra, kuri leidžia Vokietijos valdžios institucijoms pareikšti Komisijai savo prieštaravimus dėl nagrinėjamų dokumentų atskleidimo pateikiant prašymą dėl jų neatskleidimo. Todėl, jos teigimu, Vokietijos valdžios institucijų nuomonė nėra vienintelis veiksnys, į kurį turėtų atsižvelgti Komisija atlikdama savo vertinimą ir nuspręsdama atskleisti arba neatskleisti šių valdžios institucijų dokumentų. Komisiją galėtų įpareigoti taisyklė, norma ar aukštesnis suvaržymas, pavyzdžiui, labai svarbus viešas suinteresuotumas atskleidimu.

40 Ji tvirtina, kad teisės susipažinti su institucijų dokumentais įgyvendinimas gali būti apribotas tik remiantis viena iš Reglamento 4 straipsnio 1 ar 2 dalyje numatytų išimčių pagrįstu atsisakymu. Jei išimtys yra taikomos, jos turi būti aiškinamos siaurai ir atsargiai, kaip yra bendrojo pagrindinio principo išimties atveju (2000 m. sausio 11 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Nyderlandai ir Van der Wal prieš Komisiją*, C-174/98 P ir C-189/98 P, Rink. p. I-1, 27 punktas ir 1999 m. spalio 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Bavarian Lager prieš Komisiją*, T-309/97, Rink. p. II-3217, 39 punktas; 2001 m. spalio 10 d. Sprendimo *British American Tobacco International (Investments) prieš Komisiją*, T-111/00, Rink. p. II-2997, 40 punktas ir 2001 m. gruodžio 11 d. Sprendimo *Petrie ir kt. prieš Komisiją*, T-191/99, Rink. p. II-3677, 66 punktas). Ji priduria, kad išimtys turi būti aiškinamos atsižvelgiant į Reglamento 4 straipsnio 6 dalį, kuri nustato, kad „jei kuri nors iš išimčių yra taikoma tiktai kai kurioms dokumento dalims, likusios dokumento dalys yra išduodamos". Kitoks aiškinimas prieštarautų Reglamento 4 straipsnio formuluotei ir struktūrai bei visam Reglamentui. Reglamento 4 straipsnio 5 dalis nepatenka į „pagrindinės teisės susipažinti" išimčių sąrašą. Šį aiškinimą patvirtina aplinkybė, kad Reglamento 4 straipsnio 7 dalyje nurodytos tik to paties straipsnio 1–3 dalyse numatytos išimtys ir slapto pobūdžio dokumentų atvejis.

41 Ieškovė tvirtina, kad teisės nuspręsti, ar atskleisti dokumentus, suteikimas valstybei narei prieštarauja Bendrijos teisei, nes ši valstybė nėra nei prašymo leisti susipažinti su dokumentais, nei Reglamento adresatė. Ji pastebi, kad ieškinys gali būti pareiškiamas tik asmeniui, kuriam skirtas prašymas leisti susipažinti su dokumentais ir kuris atsisakė atskleisti prašomus dokumentus.

42 Ieškovės teigimu, ginčijamame sprendime Komisija bando netiesiogiai pakartoti „rengėjo taisyklę". Pareiškėjai žinotų, kad Komisija negali neatsižvelgti į „valstybės narės veto", o tai priverstų juos teikti prašymus tiesiogiai valstybėms narėms. Šiomis aplinkybėmis nebūtų vienodo požiūrio, nes galimybė susipažinti su valstybės narės dokumentais, svarbiais sprendimui priimti Bendrijos lygiu, kiekvienoje valstybėje narėje skirtųsi. Ieškovė šiuo atžvilgiu mano, kad Komisijos teiginys, jog nacionalinės teisės aktai skaidrumo srityje yra taikytini prašant šioje byloje nagrinėjamų dokumentų, yra nepriimtinas, nes dėl to kiltų chaotiškų, nenuoseklių ir absurdiškų padarinių.

43 Jungtinės Karalystės vyriausybės palaikoma Komisija tvirtina, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis Bendrijos teisės aktuose dėl galimybės susipažinti su institucijų dokumentais sukuria specifinę procedūrą, reglamentuojančią prašymų susipažinti su iš valstybės narės kilusiais dokumentais nagrinėjimą. Ji pastebi, kad galimybę susipažinti su šiais dokumentais reglamentuoja nacionalinės teisės aktai bei praktika ir kad remdamasis būtent Deklaracija Nr. 35 Bendrijos teisės aktų leidėjas siekė atsižvelgti į šį veiksnį rengdamas Reglamento 4 straipsnio 5 dalį.

44 Komisija teigia, kad Reglamento 4 straipsnio 4 dalyje numatytas „įprastas atvejis" dėl iš trečiųjų šalių kilusių dokumentų, o to paties reglamento 4 straipsnio 5 dalyje įtvirtinta „lex specialis", reglamentuojanti iš valstybių narių kilusių „nacionalinių" dokumentų, susipažinimas su kuriais priklauso nuo nacionalinės teisės aktų ir praktikos skaidrumo srityje, specialų statusą. Dėl ieškovės teiginio, kad Komisija siekė pakartoti rengėjo taisyklę (žr. 42 punktą), Komisija tvirtina, jog situacijos iki ir po Reglamento taikymo labai skiriasi. Ji teigia, kad pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį Reglamento 4 straipsnio 4 dalyje numatyti reikalavimai taikomi privilegijuotoms trečiosioms šalims, t. y. valstybėms narėms, o ne visoms trečiosioms šalims, be to, priešingai nei draudimas tvarkyti trečiųjų šalių dokumentus, kuris buvo taikomas pirmiau, ši nuostata leidžia valstybių narių dokumentus tvarkyti joje numatyta tvarka.

45 Komisija mano, kad Reglamento 4 straipsnio 4 dalis taikoma paraiškoms dėl dokumentų, kilusių iš visų trečiųjų šalių, bei nustato, kad institucija privalo konsultuotis su atitinkamomis trečiosiomis šalimis, tik jei nėra aišku, ar dokumentas turi būti atskleistas.

46 Komisija teigia, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis, priešingai nei 4 straipsnio 2 dalis, nenumato jokio atsižvelgimo į viešąjį interesą. Ji tvirtina, kad skirtingai nuo Reglamento 4 straipsnio 4 dalies, joje nėra pareigos atskleisti dokumento, jei nėra abejonės dėl Reglamento 4 straipsnio 1 ir 2 dalių nuostatų taikymo. Reglamento 4 straipsnio 5 dalis neapsiriboja nurodymu, kad Komisija turi konsultuotis su valstybe nare, bet aiškiai numato, kad valstybė narė turi teisę prašyti Komisijos neatskleisti jos dokumento be jos sutikimo. Ji tvirtina, kad jei toks prašymas buvo pateiktas, dokumentas negali būti atskleistas.

47 Dėl 34 punkte nurodyto ieškovės argumento, susijusio su Reglamento 9 straipsnio 3 dalimi, Komisija pastebi, kad šios nuostatos ir Reglamento 4 straipsnio 5 dalies formuluotę sąlygojo labai skirtingi sumetimai. Reglamento 9 straipsnio 3 dalis nustato, kad „slapto pobūdžio dokumentai registruojami registre ir išduodami tiktai esant dokumento rengėjo sutikimui". Ji tvirtina, kad teisės aktų leidėjas nebūtų šios nuostatos įtvirtinęs reikalaudamas dokumentą parengusios valdžios institucijos sutikimo tik jo registravimui registre, tačiau ne išdavimui. Šiuo klausimu Komisija konstatuoja, kad sąvoka „dokumento rengėjas" apima ne tik valstybes nares, bet ir jų įsteigtas institucijas, įstaigas, valstybes nares, trečiąsias šalis ir tarptautines organizacijas. Ji pabrėžia, kad šiame sąraše neturėtų būti praleista nuoroda į valstybes nares.

48 Komisija tvirtina, kad valstybei narei suteikta teisė nesutikti dėl jos parengto dokumento atskleidimo buvo skirta apriboti galimybę susipažinti su šios rūšies dokumentais ne apskritai, o tik pagal Bendrijos taisykles. Ji pabrėžia, kad šiuo apribojimu siekiama atsižvelgti į dokumento statusą pagal nacionalinės teisės aktus

ir praktiką bei taip išvengti Bendrijos ir įvairių nacionalinių sistemų skirtumų galimybės susipažinti su dokumentais atžvilgiu. Ji nesutinka su ieškovės argumentu, kad negalima pareikšti jokio ieškinio dėl atsisakymo atskleisti „nacionalinį" dokumentą (žr. 41 punktą). Ji pabrėžia, kad dėl atsisakymo jai leisti atskleisti šį dokumentą pagal Bendrijos teisę negali būti pareiškiamas joks ieškinys. Ji pastebi, kad priešingu atveju galėtų būti atskleistas „nacionalinis" dokumentas, kurio atskleidimas gali būti pripažintas nesuderinamu su nacionalinės teisės aktais ir praktika skaidrumo srityje. Komisija kategoriškai ginčija 42 punkte nurodytus ieškovės teiginius ir mano, kad teisiniai skirtumai kyla tiek iš nacionalinės, tiek iš Bendrijos teisės, o ne dėl valstybės narės geografijos ar „kaprizo".

49 Jungtinės Karalystės vyriausybė teigia, kad jei būtų vadovaujamasi ieškovės pasiūlytu reglamento aiškinimu, Reglamento 4 straipsnio 5 dalis prarastų bet kokį poveikį, nes ji būtų visiškai integruota į Reglamento 4 straipsnio 4 dalyje įtvirtintą procedūrą. Šiuo atžvilgiu ji mano, kad jei Bendrijos teisė įpareigotų Bendrijos instituciją neatsižvelgti į valstybės narės sutikimo nebuvimą, Bendrijos teisės aktų leidėjas faktiškai turėtų galią uždrausti bet kurias nacionalinės teisės nuostatas, sudarančias kliūčių šiam atskleidimui. Ji pabrėžia, kad nesant taisyklių, suderinančių valstybių narių teisės aktus dėl galimybės susipažinti su dokumentais, tai sudarytų subsidiarumo principo pažeidimą.

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

50 Ieškovė iš esmės tvirtina, kad nors valstybė narė, iš kurios kyla dokumentas, gali paprašyti šį dokumentą turinčios institucijos jo neatskleisti pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį, ji vis dėl to neturi veto teisės šiuo klausimu ir galutinį sprendimą priima institucija.

51 Šis argumentas pagrįstas neteisingu reglamento nuostatų aiškinimu ir yra nepriimtinas.

52 Visų pirma svarbu pažymėti, kad Reglamento 2 straipsnyje numatyta teisė susipažinti su institucijų dokumentais yra susijusi su visais Europos Parlamento, Tarybos ir Komisijos (toliau – institucijos) turimais dokumentais (žr. Reglamento 1 straipsnio a punktą), t. y. jų parengtais ar gautais ir esančiais jų žinioje dokumentais, kaip numatyta to paties straipsnio 3 dalyje. Todėl prireikus institucijų gali būti prašoma pateikti dokumentus, kilusius iš trečiųjų šalių, kurioms priklauso ir valstybės narės, remiantis Reglamento 3 straipsnio b punkte pateiktu trečiųjų šalių apibrėžimu.

53 Be to, reikia priminti, kad iki Reglamento įsigaliojimo galimybę visuomenei susipažinti su Komisijos dokumentais reglamentavo Sprendimas 94/90. Šio sprendimo 1 straipsniu formaliai buvo priimtas Tarybos ir Komisijos 1993 m. gruodžio 6 d. patvirtintas elgesio kodeksas dėl galimybės visuomenei susipažinti su Tarybos ir Komisijos dokumentais (OL L 340, 1993, p. 41, toliau – elgesio kodeksas), kuris buvo pridėtas prie šio sprendimo. Elgesio kodekso antraštinėje dalyje „Pirminių paraiškų nagrinėjimas" buvo nustatyta, kad „jei institucijos turimo dokumento rengėjas buvo fizinis ar juridinis asmuo, valstybė narė, kita Bendrijos institucija ar įstaiga arba kita nacionalinė ar tarptautinė organizacija, prašymas adresuojamas tiesiogiai dokumento rengėjui (toliau – rengėjo taisyklė). Todėl, taikant rengėjo taisyklę, institucija neturėjo teisės atskleisti dokumentų, kilusių iš daugelio trečiųjų šalių, įskaitant valstybes nares, ir leidimo susipažinti prašantis asmuo buvo įpareigotas prireikus savo paraišką pateikti tiesiogiai atitinkamoms trečiosioms šalims.

54 Rengėjo taisyklė nebuvo perkelta į Reglamentą, kuris patvirtina, kad iš esmės visi institucijų turimi dokumentai turi būti prieinami visuomenei (Reglamento 11 konstatuojamoji dalis).

55 Tačiau iš trečiųjų šalių kilusių dokumentų atžvilgiu Reglamento 4 straipsnio 4 dalis įpareigoja institucijas konsultuotis su atitinkamomis trečiosiomis šalimis siekiant nustatyti, ar taikytina išimtis, numatyta šio straipsnio 1 arba 2 dalyje, nebent būtų akivaizdu, kad dokumentas gali arba negali būti atskleistas. Iš to matyti, kad institucijos nėra įpareigotos konsultuotis su atitinkama trečiąja šalimi, jei akivaizdu, kad dokumentas gali arba negali būti atskleistas. Visais kitais atvejais institucijos turi konsultuotis su atitinkamomis trečiosiomis šalimis. Todėl konsultavimasis su atitinkamomis trečiosiomis šalimis yra išankstinė sąlyga siekiant nustatyti, ar taikytinos 4 straipsnio 1 ir 2 dalyse numatytos išimtys, kai dokumentas yra kilęs iš trečiosios šalies.

56 Be to, kaip teisingai mano ieškovė, pagal Reglamento 4 straipsnio 4 dalį Komisijai nustatyta pareiga konsultuotis su trečiosiomis šalimis neturi įtakos jos teisei nuspręsti, ar taikytina Reglamento 4 straipsnio 1 ar 2 dalyje numatyta išimtis.

57 Priešingai, iš Reglamento 4 straipsnio 5 dalies matyti, kad valstybėms narėms taikoma ypatinga tvarka. Iš tikrųjų ši nuostata suteikia valstybei narei galimybę prašyti institucijos neatskleisti iš jos kilusių dokumentų be jos išankstinio sutikimo. Reikia pabrėžti, kad Reglamento 4 straipsnio 5 dalis atkartoja Deklaraciją Nr. 35, pagal kurią Konferencija sutinka, kad EB 255 straipsnyje nurodyti principai ir sąlygos leistų valstybei narei prašyti Komisijos ar Tarybos be išankstinio šios valstybės narės sutikimo neperduoti jos dokumentų trečiosioms šalims. Ši Reglamento 4 straipsnio 5 dalimi valstybėms narėms suteikta galimybė paaiškinama tuo, kad šiuo reglamentu nesiekiama pakeisti nacionalinės teisės aktų dėl galimybės susipažinti su dokumentais (žr. Reglamento 15 konstatuojamąją dalį ir 2003 m. rugsėjo 17 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Mestina prieš Komisiją*, T-76/02, Rink. p. II-3203, 40–41 punktus).

58 Pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį valstybių narių padėtis yra skirtinga nei kitų trečiųjų šalių, o tai reikštų šiuo atveju *lex specialis* taikymą. Remdamasi šia nuostata

valstybė narė turi galimybę pateikti institucijai prašymą neatskleisti jos parengto dokumento ir institucija yra įpareigota jo neatskleisti be valstybės „išankstinio sutikimo". Ši Reglamento 4 straipsnio 5 dalimi aiškiai nustatyta institucijos pareiga gauti valstybės narės išankstinį sutikimą rizikuotų tapti nebegaliojančia norma, jei Komisija galėtų nuspręsti atskleisti šį dokumentą nepaisydama aiškaus priešingo atitinkamos valstybės narės prašymo. Todėl, priešingai, nei teigia ieškovė, valstybės narės prašymas pagal šią nuostatą yra nurodymas institucijai neatskleisti nagrinėjamo dokumento.

59 Šiuo atveju reikia pastebėti, kad valstybė narė nėra įpareigota motyvuoti paraiškos, pateiktos pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį, ir, jei ji tokią paraišką pateikė, institucija neturi kompetencijos nagrinėti, ar ginčijamo dokumento neatskleidimas yra pagrįstas viešojo intereso požiūriu.

60 Kad būtų užtikrintas Deklaraciją Nr. 35 atitinkantis Reglamento 4 straipsnio 5 dalies aiškinimas ir palengvinta galimybė susipažinti su nagrinėjamais dokumentais leidžiant valstybei narei prireikus duoti sutikimą jo atskleidimui, institucija privalo konsultuotis su šia valstybe nare, jei prašymas leisti susipažinti yra susijęs su iš jos kilusiu dokumentu. Jei ši valstybė narė po konsultacijos nepateikia paraiškos pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį, institucija, remdamasi Reglamento 4 straipsnio 4 dalimi, turi įvertinti, ar dokumentas gali būti atskleistas.

61 Reikia konstatuoti, kad, kaip teisingai teigia Komisija, nors galimybės susipažinti su dokumentu, dėl kurio valstybė narė pateikė paraišką pagal 4 straipsnio 5 dalį, Reglamentas nereglamentuoja, ją reglamentuoja atitinkamos valstybės narės susijusios nacionalinės nuostatos, kurios išlieka nepakitusios priėmus Reglamentą. Todėl būtent nacionalinės administracinės ir teisminės institucijos pagal nacionalinę

teisę turi įvertinti, ar suteikti galimybę susipažinti su iš valstybės narės kilusiais dokumentais ir ar pagal nacionalines taisykles bus užtikrinta suinteresuotųjų asmenų teisė pareikšti ieškinį.

62 Dėl 34 punkte pateikto ieškovės argumento, susijusio su Reglamento 9 straipsnio 3 dalies formuluote, reikia konstatuoti, kad 9 straipsnis įtvirtina specialias taisykles, taikomas „slapto pobūdžio" dokumentams, kilusiems iš institucijų, valstybių narių, trečiųjų šalių ar tarptautinių organizacijų Reglamento 4 straipsnio 1 dalies a punkte nurodytose srityse, susijusiose ypač su visuomenės saugumu, gynybos ir kariniais reikalais. Šiame straipsnyje minimi, be kita ko, asmenys, kurie turi teisę tvarkyti šiuos dokumentus, ir nustatoma, kad slapto pobūdžio dokumentai registruojami ir išduodami tik su dokumento rengėjo sutikimu. Atsižvelgiant į šiuo straipsniu reglamentuojamos situacijos specifiškumą, akivaizdu, kad jis nėra susijęs su Reglamento 4 straipsnio 5 dalimi ir kad nereikėtų remtis Reglamento 9 straipsnio 3 dalies formuluote siekiant aiškinti 4 straipsnio 5 dalį.

63 Kaip pripažįsta šalys, šioje byloje ginčijami dokumentai yra iš valstybės narės kilę dokumentai Reglamento 4 straipsnio 5 dalies prasme. Be to, nebuvo ginčyta, kad Vokietijos Federacinė Respublika 2002 m. vasario 12 d. paprašė Komisijos neatskleisti šios valstybės narės susirašinėjimo su Hamburgo miestu dėl Mühlenberger Loch ir projekto bei Vokietijos kanclerio susirašinėjimo medžiagos.

64 Todėl darytina išvada, kad priimdama ginčijamą sprendimą dėl šios valstybės paraiškos pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį Komisija nepažeidė Reglamento 4 straipsnio.

65 Iš to matyti, kad pirmasis ieškinio pagrindas yra nepagrįstas.

Dėl antrojo ieškinio pagrindo, susijusio su EB 253 straipsnio pažeidimu

Šalių argumentai

66 Ieškovė tvirtina, kad ginčijamame sprendime iš esmės perteikiama generalinio direktorato „Aplinkos apsauga" laikinojo generalinio direktoriaus nuomonė, t. y., kad Vokietijos valdžios institucijos paprašė Komisijos neatskleisti jų parengtų dokumentų, nepateikiant atsisakymo motyvų. Ji pastebi, kad nežino, ar ginčijamas sprendimas yra teisiškai pagrįstas, ar savavališkas, ir kad jai nebuvo suteikta galimybė išnagrinėti teisinį ginčijamo sprendimo pagrindą (minėto sprendimo *Petrie ir kt. prieš Komisiją* 77 punktas ir 2000 m. spalio 12 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *JT's Corporation prieš Komisiją*, T-123/99, Rink. p. II-3269, 63 punktas). Ieškovė tvirtina žinanti tik tai, kad Vokietijos valdžios institucijos pateikė prašymą neatskleisti nagrinėjamų dokumentų ir Komisija aklai jį patenkino.

67 Ieškovė teigia, kad ginčijamas sprendimas buvo priimtas nepalyginus jos intereso susipažinti su dokumentais ir Komisijos intereso šiuos dokumentus tvarkyti kaip konfidencialius (minėto sprendimo *British American Tobacco International (Investments) prieš Komisiją* 53 punktas). Šiuo klausimu ji pastebi, kad Komisija žinojo prašomiems dokumentams jos teikiamą reikšmę, tačiau atsisakė suteikti galimybę susipažinti su Vokietijos valdžios institucijų parengtais dokumentais, nedarydama skirtumo tarp pirminėje paraiškoje paminėtų septynių specialių pavadinimų dokumentų. Ji teigia, kad ginčijamame sprendime nėra paaiškinta, kodėl pagal Reglamento 4 straipsnio 6 dalį buvo atsisakyta suteikti galimybę bent iš dalies susipažinti su šiais dokumentais.

68 Komisija pabrėžia, kad ginčijamame sprendime aiškiai nurodyta, jog ji konsultavosi su Vokietijos valdžios institucijomis, kurios paprašė neatskleisti jų susirašinėjimo medžiagos. Todėl ji teigia pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį neturėjusi jokios galimybės atskleisti šio susirašinėjimo medžiagos.

69 Ji mano, kad atsižvelgiant į pirmojo ieškinio pagrindo atžvilgiu pateiktą analizę, tokie motyvai buvo išsamūs ir paaiškino priežastis, dėl kurių buvo atsisakyta leisti susipažinti su dokumentais. Ji tvirtina, kad šie motyvai sutampa su generalinio direktorato „Aplinkos apsauga" laikinojo generalinio direktoriaus 2002 m. vasario 13 d. faksimilėje išdėstyta jo pozicija (žr. 15 punktą).

Pirmosios instancijos teismo vertinimas

70 Reikia priminti, kad iš nusistovėjusios teismo praktikos matyti, jog pareiga motyvuoti individualų sprendimą siekiama suinteresuotam asmeniui suteikti pakankamai informacijos, leidžiančios nustatyti, ar sprendimas yra tinkamai pagrįstas arba ar jame yra klaidų, leidžiančių ginčyti jo galiojimą ir įgalinančių Bendrijos teismą atlikti sprendimo teisėtumo kontrolę. Šios pareigos apimtis priklauso nuo ginčijamo akto pobūdžio ir aplinkybių, kuriomis jis buvo priimtas (1996 m. balandžio 24 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Industrias Pesqueras Campos ir kt. prieš Komisiją*, T-551/93, T-231/94 iki T-234/94, Rink. p. II-247, 140 punktas; 2000 m. vasario 3 d. Sprendimo *CCRE prieš Komisiją*, T-46/98 ir T-151/98, Rink. p. II-167, 46 punktas ir 2002 m. gegužės 14 d. Sprendimo *Associação Comercial de Aveiro prieš Komisiją*, T-80/00, Rink. p. II-2465, 35 punktas).

71 Ginčijamame sprendime Komisija motyvavo savo atsisakymą pateikti 2002 m. kovo 6 d. laiške ieškovės nurodytus dokumentus remdamasi Vokietijos Federacinės Respublikos prašymu jų neatskleisti ir patvirtindama, kad pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį ji neturi teisės atskleisti iš valstybės narės kilusio dokumento be išankstinio pastarosios sutikimo. Ji pastebėjo, kad ši nuostata ją įpareigojo neatskleisti dokumentų ir jai nebuvo privaloma atsižvelgti į viešojo intereso kriterijų. Tokie motyvai yra pakankamai aiškūs, kad ieškovė galėtų suprasti priežastis, dėl kurių Komisija jai nepateikė ginčijamų dokumentų, o Pirmosios instancijos teismas galėtų vykdyti ginčijamo sprendimo teisėtumo kontrolę.

72 Be to, nors šioje byloje nustatyti apribojimai susipažinti su iš Vokietijos Federacinės Respublikos kilusiais dokumentais neturėjo įtakos Komisijos pareigai pakankamai pagrįsti ginčijamą sprendimą, Komisija neprivalėjo ieškovei nurodyti priežasčių, dėl kurių Vokietijos Federacinė Respublika pateikė prašymą pagal Reglamento 4 straipsnio 5 dalį, atsižvelgiant į tai, kad valstybei narei nėra nustatyta jokia pareiga motyvuoti tokį prašymą remiantis šia nuostata (žr. šio sprendimo 59 punktą).

73 Dėl to antrasis ieškinio pagrindas yra atmestinas.

74 Atsižvelgiant į tai, kas buvo pasakyta, visas ieškinys yra atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

75 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi ieškovė pralaimėjo bylą, ji turi padengti savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas pagal jos pateiktus reikalavimus.

76 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 4 dalies pirmąją pastraipą į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas. Todėl Nyderlandų Karalystė, Švedijos Karalystė, Danijos Karalystė ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji išplėstinė kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Ieškovė padengia savo ir Komisijos patirtas bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Nyderlandų Karalystė, Švedijos Karalystė, Danijos Karalystė ir Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė padengia savo bylinėjimosi išlaidas.**

Lindh García-Valdecasas Cooke

Mengozzi Martins Ribeiro

Paskelbta 2004 m. lapkričio 30 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Kancleris

H. Jung

Pirmininkas

P. Lindh